

— Не, ты не можеш да бждеш прѣдставенъ! рѣче слѣдъ малко съ такъвъ гласъ, съ какъвъ—то священникъ бы забранилъ грѣшнику да пристѣпи при свято причащеніе. Защо—то той ся държеше за священникъ на етикета; царевый—тъ прѣстолъ му бѣ олтарь—тъ.

И така още отъ начало тутакси отбыхъ Ясень, или по—добрѣ да ся каже, той самъ ся отбы отъ пѣтя на кліенты—ты (рѣководители) и изгуби уйковъ—тъ си милость, който самъ още го тѣрпѣше. Петръ искаше да дѣли съ него сѣдбъ—тъ, нѣ той самъ му отказа.

— Иди! рѣче му. Разгледай всичко, и послѣ всичко ми кажи. Азъ отъ своѣ странѣ такожде щѣ разгледамъ и щѣ ти кажѣ. Четыре очи повече щѣтъ видять отъ двѣ. Наистинѣ, и четыре уши повече чуѣтъ, нѣ що да правимъ! Замѣни мя съ слухъ; може и азъ тебѣ да замѣниѣ съ нѣщо.

Наши—ти братія посѣтихъ бывшіа квесторъ. Той гы дочека съ все сѣрдце, по—добрѣ отъ всички други, а то за това, за—що—то Ясень любяше Маріѣ, дѣщеріѣ—тъ на Радомира Сур—совула. За това ще пишѣ по—обширно на свое—то мѣсто. Тукъ е доста само да спомянѣ.

— Та и ты ли си дошълъ нарѣченный зетю на моя най—добрый пріятель, рѣче квесторъ—тъ, кога—то ся прѣдстави Ясень. Часто съмъ мыслилъ за тебе. Мыслилъ съмъ, какъ да ти отвориѣ пристѣпъ въ двора. Днесъ е малко мѣчно. Новый—тъ и младый кесарь, не ся знае още, какъ ще ся нареди, па и да го знаемъ, пакъ трѣбва да почакамы.

— Благодарѣ ви, господине, за грыжѣ—тъ, отговори Ясень. Азъ не мыслиѣ да тѣрся нѣкакво дворско званіе.

— Какъ! прѣсѣче му рѣчь старецъ—тъ. Така младъ! Такъвъ отъ колѣно! Ныи стари можемъ да почивамы, ала выи млади не трѣбва да ся оставяте отъ каріерѣ (честь, кѣсметъ), особно